

Архив: галерия Райко Алексиев

Q **Мартина: От мрачното на Мартин Пенев към мрачното на Венци Занков. Какво ще кажеш тук?**

Ралица: Нямах път към тази изложба, тъй като покрай карантината съм извън града и си идвам за малко, но след едно интервю с автора по телевизията, което беше много трогателно и с много дълбоки чувства, където говореше за простотата, за безсмислието, си дадох сметка, че той е вложил едни такива крайно дълбоки чувства и затова отидох да я видя. Изложбата е в две зали. В едната има едни малки пластички на нещо като дървета, а по средата на залата е изправена една готина, страшна и доста стилизирана пластика, а зад тази намачкана и нагъната фигура стои една неонова палма. Сега, тук ще кажа, че моето мнение за неона и пластмасата. Като цяло е вече време да излязат от изложбите от нашата сцена. Това са силни медиуми, запомнящи се и са вече преекспонирани. Като ги видиш на пет изложби и вече започват а ти се повтарят. Ето сега пак в *Структура* имаше нещо написано. Пренасити се сцената. Но при Венци се е получило добре на фона на тази тъжна и много класически изглеждаща измъчена пластика на човек, а отзад едно такова червено крещящо дърво, а пък отстрани и по стените на целия този спектакъл има пет еднакви симетрично подредени работи, на които се усещаше една преднамерена повтаряемост. Самият контраст с различните клонки и небето черно върху червено, бяло върху черно с живописни неща. Те бяха наистина въздействащи, защото се чувстваш в една такава осиротяла гора. Не е радостна изложба, като например тази в момента на Алла Георгиева, а е по-скоро студена, опустяла. Въздействаща е и поставя зрителя в ситуацията на осмисляне на собствената си пустош, в която малко или много всеки се намира в живота си.